

האשה נקנית פרק ראשון קידושין כח.

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(ח) גב' דתמן הקורא לחצירו
עבד. כ"ב ס"א דתניא ועיין
בתוס' פ' כסוי הדם דף פז
ע"ב ד"ה תמן כתבו לאשכחן
דקאמר תמן ואע"ג דאינה
משנה ה):

מוסף רש"י

הובא בסוף המסכת.

תום' ר"י חזקן

עד אחר. ועדי קני צדק
 שיהיה שנים. בעד [ואחד].
 משכירי שכורה. אשכנז.
 עקר השכורה היא טענת
 ברי מגלגל עליו כל מה
 שטוען בעדו ברי או מיתני
 ממונת מ"ק דיתן להכפ
 בעד אחד וטענת ברי היא.
 ששם מנלן. ששקיער הטענה
 היא שם כגון שכרות
 והסורים, מנין שמגלגל עליו
 כל מה שטוען בעדו ברי.
 אבל כל שטוען בשם
 אינו מגלגל עליו. וצ"ל.
 דסוטה מגלגל עליו שלא
 שטתה אורט וטענת שם
 היא, שאי סוטה שרה
 עיקר טענה משביעין אותה
 בטענת שם אחר, וכן
 שטתה שואה. וכן וכן
 הא דתנן בפ' כל הנשבעין
 (שכרותה) מה א"ל חלקן
 השותפין אתו יכול להשביע
 נתייב לו שבעה מקום
 אחר מגלגל עליו את הכל,
 והואיל שם חלקו משביעין
 אותו שכרות שם דשכרות
 השותפין שם הוא, מן גלגל
 עליו טענת שם אף אילו
 שחלק, אבל טענת שם אשך
 לא יצא בעלום שיהיו נשבעים
 עליו אינן מגלגלות עליו
 חסד הטפל מן העיקר. בד"ט
 גרסין פ"ה השואל [אמר
 צד, ב] שואל אומר שכרה
 מה ומשאל אומר איני יודע
 שטור, משאל אומר שכרה
 מה ושואל אומר שכרה
 מה, ישבע שוכר שכרו
 מה, אמאי לא שטענן לו
 חזרה לו, אמר עולא על ידי
 גלגול דאמר לוי אשבעתי על
 קנין פטור ואמאי לא משביעין
 מגלגלת. בפנים. בעורה, וה'

אחד כדאמרינן התם (רי"ט
דיליף) דבר דבר מממון:
אם טענו מנה וכפר לו
שנאמר לא יקום עד אחד

שלא ניתנה להתבע ב
שניתן להתבע בעד א
אשכחן בודאי ספק ב
נאמרה שבועה בחוץ
מה שבועה האמורה
כודאי אף שבועה הא
ספק כודאי עד היכן
יהודה אמר רב דא"ל
אתה ההוא שמותי ב
הקורא לחבירו עבר
את הארכעים ^(ס) רשע
אמר רבא יהישבע לי
עברי האי טענתא מע
ליה גביה רבא למטע
עברי גופו קנוי אי
דתימא קרקע הוא
בצינעא אם איתא דה
אם איתא דזבין ק
מתני' כל הנעשה ז
זה נתחייב זה בחלי
בפרה או חמור בשור
זה בחליפיו: **גמ'** ^(ד)
^(ה) שמע מינה מטבע
יהודה ^(ה) הכי קאמר ב

ר עד היכן: הקורא לחזור
דעין אותו שמואל בישראל
ורעבים. היו קונסין מכות
דרד עמו לחייו. כלומר לזו
ואף למעט פרכתו לילד
גמי לא הוה מורה במקצת
דטענת מטלטלין היא זו
היא משאר גלגול שבושה:
גו קרקע. והא תנין לה
היא לאשמועינן גלגול עבדי
גלגול: ברתנ"י כל הבעשה
ין חפץ אחד. והשאת ס"ד
תמחיבין שחליפין היכא
אלה כעין שטויין בבור
מקנה ומשך זוז אחד מן
באונסי חליפין בכל מקום
המעות ופסוק לתת לו
הזוז בבורת חליפין נקנה
זוז צפרה. כיון שמשך
בכל מקום שהיא ואונסיה
זוז אחי לאשמועינן דמטבע
זוזא לן (ב"מ דף מה.) דמטבע
ינהו יהיה בבורת קנין
יצא החליף מעות צפרה:
דמים בזהר בכל מקום
קיימא לן דלא קני כי יהיה
אנן קיימא לן בפרק הזהב
ין: אמר רב יהודה הכי
ר שאם צא לתתו דמים
המטלטלין צר ממטבע:
כיוון

צקונטערס ואס תאמר ומה
ממר רציו תס דמטצע כעיי
להלויאל ולקנות צו כל דבר
סם צאחר לרץ לשומו היי
שך צעל המקח את זה וא

ספק מנצח. פי' בקוטר
שחלקו דתנן צפרק
האריסין והשותפין אינו יכול
אחר מגלגלין עליו את הכל

ד אחד מגלגלין מומן
ד אינו דין אשמגלגלין
לן תניא רשב"י אומר
אמרה שבועה בפנים
פנים עשה בה ספק
מורה בחוץ עשה בה
לגול שבועה אמר רב
הישבע לי שאין עבדי
מתנין ליה (6) דתניא
הא בנידוי ממזר סופג
ווד עמו לִחיו אלא
שלא נמכרת לי בעבד
יתא היא ממונא אית
ה דאמר רבא עבד
כי היינו קרקע מהו
עבדי אינשי (7) דמזבני
ן לית ליה קלא האי
א אית ליה קמ"ל:
מים באחר כיון שזכה
יכיצד החליף שור
כיון שזכה זה נתחייב
יפין מאי ניהו מטבע
שה חליפין אמר רב
הנישום דמים באחר
כיון

(דף ז:): בשומע אצרכה מפ"י
הוא עצמו יהא צדיקו לא ש'
כדאמר הכא שמותי משמתי
קרא לחדירו עבד דהוא אר'
וכן הקורא לחדירו ממור'
סופג את הארבעים כדין כ'
צונטרס כל שדרכו ל'
וקס"ד דמטבע נשאה חליט'
חליפין ולא בתורת דמים ל'
שלף איש נעלו כיון שזכה ז'
הזהב (ב"מ דף מו.) אי חליט'
דרב סובר בכליו של קונה
שפיר אי גרסין כיון שזכה
זכה הוה דהיינו המקנה או
באונסי חליפין שהם בשווי
יאלדו לו ואי ל"ג זה"פ פ"ה
שזכה המקנה במטבע או
לקונה חליפיו ולא מצי הדרי'
שימן המקנה פרוטה לקון
שזכה זה הקונה נמחשו או
יכול לתזור ב' ואי לא גרס'
הקונה נמחשו הוא ע'

כיצד החליף שור בפ' פירושא החליף הק' בכ"מ שהיא אצל לוי קשה וגם השור וגם הפרה נזמן ר"י שיש לפרש החליף ה' שהקונה מקבלה ה' **ש"כ** מבעב נעשה חלי' (מ) דמעות אינן ק' קוונות אלא למיקס במי שפ' עס שמתעב נעשה חליפין ולי שראוי לתלותו בצורר צ' חשצין ליה כליא: **הב'** כל מתלטלין צר ממתעב מועין תורת חליפין במתעב

דקרקע. קלא אית ליה. ומדאית ליה
דהכי קאמר כל הרגיל להיות ניתן
האונסין עליו אם נתנו בתורת חליפין
ברשותו ונסתלק מהמטבע. נמ'. כל

נת שמא כגון שזועת השותפין והאריסין
 נשבעין (שזועות דף מה. ושם⁹) חלקן
 שביעו וקטניו נחציב לו שזועה ממקום
 מאן ספק נמי מגלגלין וא"ת מאי צ"י
 לו מנ"ל ילף ק"ו חמטוסה שהיא ספק
 ומגלגלין עליה אע"ג דלא ניתנה
 ליחזע צעד אחד א"כ ילפינן ספק
 מספק וי"ל דלא דמי דהאם כל
 שזועות שלה ספק ולכן מגלגלין
 עליה אע"ג אכל ממנו עיקר שזועה
 רדיה אפ"ו צטענת מספק¹⁰ אימא ספק
 מגלגלין עליה ספק:

נאמרה שבועה בפנים. וא"ת
למה לי ק"ו לעיל ולומר
שמגלגלין יולף מהא דרשה גופיה
שמגלגלין בזמון משום דנאמרה
שבועה בפנים ואמרה שבועה בחוץ
זמה מצינו וי"ל דאי לאו ק"ו דהאי
זמה מצינו דהכא לא מצינו למילף
דממונא מאיסורא לא יליפינן אלא בזה
דגלי לן האי ק"ו דילפינן ממונא
מאיסורא א"כ מהשתא מפיקין
שפיר דזה מה מצינו לעשות ספק
כודאי ואומר רבי שלא על כל ספקיות
מגלגלין שאם נתחייב אדם לחבירו
שבועה אינו יכול לגלגל לו ולומר
הישבע לי שלא גנבתי לי שום דבר
מעולם אלא דוקא בספק שיש לנו לחוש
קצת בזה ועשה לו שותף ק"ו אריס
דכה"ג אמרינן בסוף כל הנשבעים
(שבועות דף מח:) דמגלגלים^א

הקורא לחבירו עבר יהא בנידוי.
מכאן מדקדק ר"ת דכל
היכא דאמר כה"פ כי הוה נדרי
ו' ה' ה' חייב לנדומו ואם לא נדדו
ז' ממילא אלא ב"ד ה' חייבין לנדומו
ז' והיינו מדה כנגד מדה כ' כלומר הוה
ז' כן מקללין אותו בצורר דהיינו ידיו
ז' וא' אומר שחבירו עבר בלאו לפיכך
ז' בלאו: ב"ד הנעשה דמים באחר.
ז' בדמים כשקונין חפץ דהיינו מטבע
ז' אחת לשמועין דמיייר שנתן בצורת
ז' כעין שקונין בצורר כדמכין (רומ ד'
ז' נמחייב זה בחליפיו רב ולוי פליגי פרק
ז' בכליו של קונה או בכליו של מקנה
ז' לוי סובר בכליו של מקנה לרב ויחא
ז' זה נמחייב זה הקונה וזה נפרש כיון
ז' במטבע של קונה נמחייב זה הקונה
ז' המקנה בכל מקום שהם ואם נאדדו
ז' כיון שזכה זה ה' קנה בחליפין כלומר כיון
ז' ודבר של קונה נמחייב המקנה להשיב
ז' ה' ולוי דאמר בכליו של מקנה כלומר
ז' ה' גרם נמחייב זה שרץ לומר כיון
ז' היינו המקנה להשיב לו חליפיו שאינו
ז' זה הכי נפרש כיון שזכה זה דהיינו
ז' בצונסי חליפין כדפרשי' ט':

או חמור ב'/. לרב ינחא שפיר והכי
שורו בעבור הפרה כדי לקנות הפרה
אך יפרש לוי החליף שור בפרה והלא
קנה לקונה דמרייהו של מקנה ואומר
נה את השור בהנאת קבלת הפרה
בעבור דבר שהוא נותן לו:

ו. ואע"פ שצבורת דמים קי"ל (ב"מ דף
ז אלא משיבת המנקה אבל מעות אינן
כי היציגוהו מיהא ניהליה צבורת קינן
ון דאמרי' פירי לא עבדי חליפין אלא
ועוד אומר ר"י משום שראוי לשקול
מזבז בל' הנישום דמים באחר. פי'
ויון שזכה זה כו' ואם נתנו צבורת
ן ולמימר דאע"ג דלימנהו כלי אלא
משטלינן

שקר הוא מה שטוען עליו ולא יגלגל, קמ"ל. מתני' ואחר והיינו מטבע. כיון שזכה זה נתחייב זה בחליפין קנה המטבע ועמד באחריותו האחד ונסתלק מהשום. מתני' מיירי שלזה ולזה מטלטלין ורוצים להחליף שוה זה וכמה שוה זה ומטלטלין עבדי חליפין.

**עין משפט
נר מצוה**

א [מיי] פֿיט מהל' שלוחן
הל'ז טוש"ע חו"מ סי' ד' סעי'
[א]:

רצב ב מיי פֿיט מהל' ת"ת
הל"ד סי' ג סמוג עשין
דרכ'ן ב טוש"ע יו"ד סי' שלד
סעי' מג:

רצב ג מיי פֿיט מהל' טוען
וטען הל"ז סמוג עשין
ז' טור חו"מ סי' ד':

ש ד ה מיי פֿיט מהל' ממרה
ד' א סמוג עשין פט
טוש"ע חו"מ סי' רג סעי' א:

גליון הש"ס

גבו' רשע יורד. ע' תענית ד' ז
ע"כ תד"ה מותר לקרותו: שם
לחיייו. עי' ערוך ערך חי:

מוסף תוספות

א. דהרי כען העיקר. מוס' צ"מ
ד"ר' ציט. ב. ו. רובן טעל
טענה דרייט. ו. רובן טעל
וועגלעך דער שיקט אונטער
יזש לזש. שיינע
בארויסיק. א. זיגן מער
מעצמם. דרייט זי: א. שני.
מוס' צ"מ. ו. רובן טעל
אמקנה קיימ תרועה. מוס'
צ"לש. ו. ראי תרועה
אקנה. מוס' צ"לש.
ו. דהעליק דהאט כמז'ליק
שכלל תלמוד דהרי
שעליק. גאט צילת דהרי
הפחץ באקן מעקל. ו. מוס'
צ"לש. דאמאליק פערק דהרי
ב"מ. מוס'. דההיא גאט דקא
מקבל מיינע גוט ומקני ליה.
מוס' צ"ש.

תום' ר"י הזקן (ה)

דמנדו דאז מ'ריר דהא
שמתא, איה ב' מנדין
אזוט קאמט שראויגן ששעה
זו, והיטן דאקמיר שמות
במתנין ליה. ושמ' דכלל
דוכא דקנתי יאה בנדרו
אינו בנדר עשירדו ב"ד
ב' מנדין שראויגן ששעה כ'
בך. הא בנדרו. ב"ד היו
נדין אזוט כפרייטנא. וידר.
כלומ' אין זי נוקקן לא
מזל לא לצערז או ליטול
אזמזוטו ממנו. ומסבירי
דעסמא דהא' מללאת הו'
שקורא לעד שבאינו אסור
אסור עולם שבאינו, ישראל
אסור שחורו כול מזל
לכא בקהל, הו' בנדר ואינו
סופא את הארבעים. ונדר
שב שנינו אסור לל בבא
ישראל אין זי נוקקן לא
אלא הואיל מוציא עליו שם
שהוא שור וגזרל (ז' שהוא
רשע) [שכילן] ממנו ולא
יתנו לו שם דבר להרשי
וציצורו בכל מילתא, שם
לכני ארבעים השנים להבדל
השנים שבשם, ולצער
אותם כפי היכולת, משום הכי
זרעו עד לחייה. וידר
אומר [ב"ק צא, א.] וזאת
אומרת ביישו דאבדיים פטור,
אינו רוקח לומר אלא שם.
ההנהא האמור שם במשנה.
ורש"י י"א בנדר, ב"ד
היו מנדין אזוט ששולל
בישראל כל כן אף הו'
זילולו ב' סופא את הארבעים,
קנסא מכת מדרות וניחא לה
הא' מנידיו. שרש' ענינו עמו
עד לחייה, כלומ' הו' אז
ב"ד נוקקן אלא אז מותר
לשנאו, אזוט למעט פרנסתו
לזייד לאומנתו. והעיקר מה
שפרישנו. ממונא אתי לה
גביה. ומאי אתא שמוענין.
גמ' קעני לו. וגזרנו ונכרענו לה
מזל. הינו קרקע. ופשיטא
דמגלגל דעבד הו' ודמאי
לענישה דמים באזר. קס"ד
ז' מנדרו החליטין בשרותו כל
והאזר קנה השור ועמד השור
ז' צריכין לעשות שומת דמים